

מסכת ראש השנה

פרק ג

א. ראוהו בית דין וכל ישראל, נחקרו העדים, ולא הספיקו לומר מקדש, עד שחשכה, הרי זה מעבר. ראוהו בית דין בלבד, יעמדו שנים ויעידו בפניהם, ויאמרו מקדש מקדש. ראוהו שלשה והן בית דין, יעמדו השנים ויושיבו מחבריהם אצל היחיד ויעידו בפניהם, ויאמרו מקדש מקדש, שאין היחיד נאמן על ידי עצמו:

ב. כל השופרות כשרין חוץ מנשל פרה, מפני שהוא קרן. אמר רבי יוסי, והלא כל השופרות נקראו קרן, שנאמר (יהושע ו), במשך בקרן היובל:

ג. שופר של ראש השנה של יעל, פשוט, ופיו מצפה זקב, וישתי חצוצרות מן הצדדין. שופר מאריך וחצוצרות מקצרות, שמצות היום בשופר:

ד. בתעניות, בשל זכרים, כפופין, ופיהן מצפה כסף, וישתי חצוצרות באמצע. שופר מקצר וחצוצרות מאריכות, שמצות היום

בַּחֲצוּצוֹת:

ה. שֹׁהַ הַיּוֹבֵל לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה לַתְּקִיעָה וְלִבְרָכוֹת. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה תוֹקְעִין בְּשָׁל זְכָרִים, וּבִיּוֹבְלוֹת בְּשָׁל יְעָלִים:

ו. שׁוֹפָר שֶׁנֶּסְדָּק וְדָבָקוֹ, פָּסוּל. דָּבָק שֶׁבָּרִי שׁוֹפְרוֹת, פָּסוּל. נִקֵּב וּסְתָמוֹ, אִם מַעֲכֵב אֶת הַתְּקִיעָה, פָּסוּל. וְאִם לֹא, כָּשִׁיר:

ז. הַתּוֹקֵעַ לְתוֹךְ הַבּוֹר אוֹ לְתוֹךְ הַדּוֹת אוֹ לְתוֹךְ הַפֶּטֶס, אִם קוֹל שׁוֹפָר שָׁמַע, יָצָא. וְאִם קוֹל הִבְרָה שָׁמַע, לֹא יָצָא. וְכֵן מִי שֶׁהִיָּה עוֹבֵר אַחֲרֵי בֵּית הַכְּנֶסֶת, אוֹ שֶׁהִיָּה בֵּיתוֹ סָמוּךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת, וְשָׁמַע קוֹל שׁוֹפָר אוֹ קוֹל מְגִלָּה, אִם כִּוֵּן לְבוֹ, יָצָא, וְאִם לֹא, לֹא יָצָא. אִף עַל פִּי שֶׁזָּה שָׁמַע וְזֶה שָׁמַע, זֶה כִּוֵּן לְבוֹ וְזֶה לֹא כִּוֵּן לְבוֹ:

ח. וְהִיָּה כְּאֲשֶׁר יָרִים מִשָּׁה יָדוֹ וְגִבֵּר יִשְׂרָאֵל וְגו' (שְׁמוֹת יז), וְכִי יִדְּיוּ שָׁל מִשָּׁה עוֹשׂוֹת מְלַחֲמָה אוֹ שׁוֹבְרוֹת מְלַחֲמָה. אֲלֹא לוֹמַר לָהּ, כָּל זְמַן שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל מְסַתְּפִלִּים כָּלִפִּי מַעֲלָה וּמִשְׁעַבְדִּין אֶת לְבָבָם לְאַבְיָהֶם שְׁבַשְׁמִים הָיוּ מִתְּגַבְּרִים. וְאִם לֹא, הָיוּ נוֹפְלִין. כִּיּוֹצֵא בַּדָּבָר אֵתָּה אוֹמֵר (בַּמִּדְבָּר כֹּא), עָשָׂה לָהּ שָׂרָף וְשִׁים אֹתוֹ עַל גֹּס, וְהִיָּה כָּל הַנֶּשׁוּף וְרָאָה אֹתוֹ וְחָי. וְכִי נִחַשׁ מִמִּית, אוֹ נִחַשׁ מִחַיָּה. אֲלֹא, בְּזִמְנוֹ שִׁיִּשְׂרָאֵל מְסַתְּפִלִּין כָּלִפִּי מַעֲלָה וּמִשְׁעַבְדִּין אֶת לְבָבָם לְאַבְיָהֶן שְׁבַשְׁמִים, הָיוּ מִתְּרַפְּאִים, וְאִם לֹא, הָיוּ נִמּוֹקִים. חֲרַשׁ,

שוטתה, וקטן, אין מוציאין את הרבים ידי חובתן. זה הכלל, כל
שאינו מחיב בדבר, אינו מוציא את הרבים ידי חובתן:

מקור: ספריא | Powered by Sefaria.org